

Отписки-самотписки

БАНЯК – ПРАЦІВНИК ЛАЗНІ.
КАВУН – ЛЮБИТЕЛЬ КАВИ.
МАЛЮК – ХУДОЖНИК.
СТОЯК – ВОРОТАР.
ШПАГАТ – МУШКЕТЕР.
Анатолій ДЖЕРЕЛЕЙКО.
с-ще Котельва.

Запитаннячко

• Навіщо нардепам сто тисяч гривень місячної зарплати, коли пересічний громадянин, за їхнім твердженням, може запросто прожити цілий місяць на три тисячі гривень?

Двома рядочками

Біла ситого корита
Завжди земля порита.
Володимир КНИР.
Черкаська обл.

Оголошення

«Терміново куплю трикімнатну хатинку із запасним комплектом курячих ніжок. Баба-Яга».

Мал. Анатолія ГАРМАЗИ.

ГУМОРЕСКА

Шашлик з опудала

ДИРЕКТОР заповідника Соломаха зібрав найближчих помічників – Пухтія, Свічку, Петренка, Дубовика та Колодочку – на термінову нараду.
– От що, шановні, – сказав директор. – Є делікатна справа... Колодочка озирнувся довкіл, зашторив вікна, замкнув двері кабінету.
– ...І секретна, – продовжив Соломаха. – Щоб ніхто ніде ні пари з вуст... Як завжди.
Товариство ствердно закивало. Мовляв, не вперше, язика за зубами тримати вміємо...
– Завтра до нас приїжджає Семен Георгійович. Чого – не знаю. Не пояснив. Подзвонив, попередив, що завітає, – і крапка. Як нам відомо, Семен Георгійович – мисливець, отже, захоче пополювати. Відмовити ж йому – неможливо. Значить, ми не повинні промахнутися...
– А ми що? Ми хоч сьогодні в бойовій готовності, – обізвася Свічка.
– Не перебивай, Іване Самійловичу, – підняв руку Соломаха. – Полювання буде не звичайним, а розписане за нашим сценарієм. Словом, як діяти – кожен з вас добре знає. Операція, як і прийнято, буде названа «Димок під осокором». І дивіться мені. Щоб уся атрибутика була, як жива...
На другий день і дійсно приїхав Семен Георгійович.
Директор запросив високого гостя до контори, познайомив із персоналом, а потім запитав:
– Семене Георгійовичу, що вас цікавить у першу чергу?
– Знаєте, не будемо про справи.

Я від них утік, а ви... Ліпше пройдемося по угіддях, от я й подивлюсь на вашу роботу. Я і рушницю прихопив... Надіюся, звірі не перевелися? Множаться?
– Так, Семене Георгійовичу. За що й боремося всіма доступними методами...
Прибули на узлісся, вийшли з машини.
– Яка благодать, краса! – вигукував гість раз по раз, милуючись краєвидами заповідника. – Райський куточок...
– Семене Георгійовичу! Он і лисичка шастає. Стріляйте!
– Де?
– Та он, у лозняку. Бачите? Беріть на мушку.
Семен Георгійович звів курок, бабахнув.
Недалеко в кущах залунало:
– Є! Наповал!
І на галлявину вибіг Пухтія із лисичкою в руці.
– Неси до осокора! – скомандував Соломаха і звернувся до гостя: – Звірів у нас тьма. Ось палньніть, будь ласка, о-он у той чагарничок. Зайчисько якраз вистрибує.
Гримнув постріл.
Мить – і з кущів вискакує Петренко. Радісно вигукує і з вухатим мчить до осокора.
– Дива! – захоплено сказав удачливий мисливець. – А якщо у воду вистрело? Акулу притарбаните?
Не встигли присутні й отямитися, як і насправді Семен Георгійович направив рушницю в бік річки – і тільки луна покотилася понад плесом.

– Готово! – почувся від берега, десь з очерету, і вдалині з'явилася метушлива постать Дубовика. Він біг, перечепаючись, із дикою козою на плечах.
Товариство заніміло. Стояли ні в сих ні в тих... Усі відчували, що операція «Димок під осокором» ось-ось провалиться...
Соломаха мовчав, не наважуючись глянути гостю в очі, а той погмикав-погмикав і нарешті запитав не без іронії:
– У вас уже й водяні кози завелись?
Виручив Дубовик, який щойно повернувся до гурту і здогадався, не без допомоги Колодочки, про осічку:
– У козулі, Семене Георгійовичу, виявляється, розрив серця. Злякалася пострілу... Адже наші звірі не звикли до гармидеру. Тут їм привілля... Розкіш, одне слово...
– Може бути, може бути... – неквапно сказав гість і розрядив рушницю.
Походили ще, помилувались красою лісу та й до осокора подалися, бо звідти вже звабливо пахло смаженим. Колодочка – майстер приготування шашликів, то й на цей раз постарався.
Коли вирядили гостя додому, Свічка пожартував:
– От якби нам ще й шашлики навчитися з опудал роботи... То не тримали б спеціально отару овець.
Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.
Дніпропетровська обл.

Кругова порука

(Розповідь-спогад)

ЧОМУСЬ вважається, принаймні можна почути: у євреїв існує кругова порука, вони не дадуть своїм упати в прірву... І взагалі – за ними не встигнеш!
Пора і мені зізнатися: було діло... Лекції про економіку будівельного виробництва в Магіївському інженерно-будівельному інституті нам читала, якщо не помиляюсь, доцент Зверькова. Говорила плутано, невизначено. По її предмету я не знав нічого, як, втім, й інші двадцять п'ять студентів нашої групи. Зате, як стверджували бували, іспит їй можна було здати легко, не напружуючись. Ясна річ, це не сприяло вивченню нами згаданої економіки.

студентів, котрі завалили економіку... Коротше кажучи, Кантор наполіг – і їх відрахували. Так що ж йому заважатиме обрати мене третьою жертвою?!

Та коли семестр добігав кінця, доцент Зверькова, очевидно, за законом підлітків, кудись злиняла. Її місце зайняв доктор економічних наук професор Лев Абрамович Кантор. А це було вже серйозно. Всі знали: здати іспит йому було неймовірно важко. Так він і сам цього не приховував:
– Брехати не буду, – казав Кантор, – якщо я сам знаю не більше, ніж на четверку, неважко здогадатися, на скільки знаєте ви.
На першій же лекції, проходячи повз мене, він раптом підморгнув мені. Хоч я і короткозорий, не помітити це було неможливо. Я отетерів: так ось воно?! Наступного разу, коли він підморгнув мені, як близькій йому людині, я змовницьки підморгнув Кантору. І що ви думаєте: він теж відразу знову підморгнув. Усе, є контакт!

Я був у відчаї. А потім схаменувся: чому здаюся без бою? У мене є зброя – знання! Ось тільки треба нею заволодіти.
А відтак я взявся вивчати економіку. Хоч терміни підганяли, намагався досконало розібратися: основні фонди і рентабельність, ефективність капікладень і т. д. Я студював усе – бачить Бог! Аудит у будівництві... Лізинг... Моїм однокурсникам подібне й не снилося.
І ось – іспит. Я, здається, все відповів. Але Кантор непроникний.
– Ну що ж, – він каже, я не дихаю, – вам додаткове питання.
І підморгнув.
Я зрозумів: він прагне відігратись по повні!

І так бувало щоразу, коли професор опинявся біля мене. Ось вона – наша солідарність! Ми своїки! Ми один одному пропасти не дамо! Хоч раз мені пощастило, що я єврей.

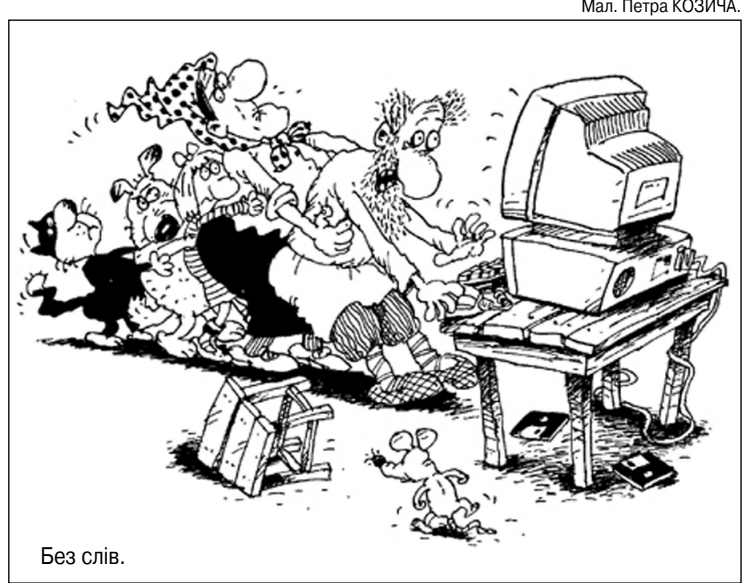
Дотисне він мене чи не дотисне? Але ж я вчив по-справжньому.
Він – це одне питання, а я – відповідь.
Він – так, а я – так.
Він в замішанні: що б ще запитати, як підступитися, щоб я проколовся. А я ж вчив, і це не приховую.

Ітого лекція, з невеликою перервою, тривала дві години. Саме під час цієї перерви до мене, витріщивши очі, підбіг Бубякін – асистент професора Кантора. Затиснувши мене в кутку, щоб я не вирвався, він розлючено прошипів:
– Ви ідіот?!
Я похолов:
– А що таке?
– Навіщо ви постійно підморгуєте Льву Абрамовичу?
Я почервонів:
– Він перший почав!
– Ні, тепер ви точно ідіот! У Льва Абрамовича... Це... Нервовий тик. А ви його так нахабно передражняєте!..

– Тоді ще одне питання, – пожавився професор, – а як ви думаєте, Верховський...
– В'ячеслав...
– Так як ви думаєте, Верховський В'ячеслав?..
Ні, знову не дотиснув!
І тоді він каже:
– Ну що ж, я знаю на чотири, ви ж у курсі?
Я ледве чутно:
– У курсі.
– Але вам п'ять.
Я, вухам не віряю:
– Що, мені п'ять?!
Кантор роздратовано:
– Ви глухий?!
Вийшов з кабінету. Однокурсники обступили:
– Ну і як? Чого мовчиш? Ти що, очманів?
– П'ятірка, – відповідаю.
Мені не повірили:
– Ану, покажи!
Я відкрив залікову книжку:
– Ось, будь ласка!
– П'ятірка! – хором видихнули однокурсники. – Оце так!
Потім всі значуще переглянулися, і хтось, хихикнувши, зауважив:
– Ну, звичайно, хто б сумнівався?..

Попереду, через місяць, – іспит. Прийматиме, природно, Кантор. І що ще тривожило мене і навіть гнітило: я знав, що минулого року двох

В'ячеслав ВЕРХОВСЬКИЙ.
м. Київ.

Мал. Петра КОЗИЧА.

Всяка всячина

Знесли пам'ятник вождю – під ним пам'ятник народу. Знесли пам'ятник народу – під ним пам'ятник культури. Знесли пам'ятник культури – під ним кладовище. Знесли кладовище – під ним пам'ятник вождю.

Вийшла нова книга Дейла Карнегі «Як позбавитися друзів, яких ви знайшли з допомогою моєї попередньої книги «Як здобувати друзів і впливати на людей».

Дивні якісь професії у пожежників і медиків: вони борються з тим, за рахунок чого живуть.

Виявляється, у багатьох людей так званий зуб мудрості насправді є зубом заздрості.

ЧИТАЛЬНИЙ КІНОЗАЛ

ДУБЛЕР

ТЕЛЕФІЛЬМ «Хвилі Чорного моря» за Валентином Катаєвим знімали на київській студії. Я грав епізод – адміністратора цирку. Щоб заробити грошей і врятувати своїх дітей і сім'ю, він здійснив відчайдушний стрибок з п'ятиметрової вишки в палаючу яму.
Хоч колись я займався акробатикою і стрибками у воду, але плигати у вогонь відмовився. І тоді запросили дублера Мішу, який навіть поблизу був дуже схожий на мене. Ось він і погодився за гроші ризикувати життям. Мабуть, у нього теж були діти. А може, він так любив кіно?..
На високому обриві закопали стовп висотою метрів п'ять, спорудили на ньому майданчик, на якому стояв у спеціальному костюмі адміністратор цирку Міша, тобто нібито я. Внизу вирили яму, залили мазутом. А вдалині стояла пожежна машина. Гучно скомандували: «Почали!» Підпалили мазут. Барабанний дріб... Але мазуту налили більше, ніж потрібно. З ями вирвалося полум'я, не те що стрибнути – знімати було неможливо! Вітром вогонь перекинуло на стовп, який став горіти, як сірник. Нагорі заметушився Міша. Те, що він горіла, поміюмо, було міцніше за матюки...

Усе сталося в лічені секунди. Стовп почав хилитися і падати в яму. Закричали: «Пожежник! Пожежник!» Хтось сказав, що він обідає. Та й взагалі, у нього немає води... Звідки ж він знав, що загориться!..
Здогадалися – схопили ковдру: «Стрибай, Міша!» Він стрибнув – і тут же стовп завалився у палаючу яму...
Мішу, який стогнав: «Нога! Моя нога!..» – відправили в лікарню. «Ех, шкода, – нарікав режисер, – що ми цього не зняли!..»
Епілог цієї трагікомічної історії несподіваний і вельми зворушливий.
Через багато років, гастролюючи в США, я обідав у ресторані. Мені сказали, що мене хоче бачити одна людина. Увійшов той самий Міша в халаті повара зі словами:
– Ну, ти мене впізнав?!
Я кажу:
– Начебто щось знайоме...
– «Щось!» – він нахилився і поцілував мене. – Якби не ти, не твоє кіно, я ніколи не потрапив би в Америку. Я був тоді розлучений на всіх – на тебе, на пожежників, на кіно, на країну... Поїхав сюди. У кіно не знімаюся, не стрибаю – я у ресторанному бізнесі кручусь! Бачиш, це мій ресторан. І я щасливий! Спасибі тобі, Романо! Сьогодні ти будеш у мене безплатно вечеряти!..
Роман КАРЦЕВ.

Архів "зоряньського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

